

B Á G E R G U S Z T Á V

Családi Grál

A pincében fedeztem fel a kupát,
amiből déd- és nagyapám itta a bort.
Karcú rézedény, oldalán tört a fény.
Boldog volt, aki belőle elsőnek ivott.

Generációk és idők párbeszéde.
Van hely rajta az ujjlenyomatnak.
Organikus rész a körforgó Egészben.
Szimbólum és jel. A pillanat foglya.

Apám itta ebből a búcsú-áldomást,
amikor a háborúba ment.
Ebből itta az atya a misebort.
Jézus Krisztus vérét a Szent.

Majd erős férfiak nélkül maradtunk.
Se nagyapa, se játszó apánk.
S mi már nem mertünk belőle inni.
Így lett a kupa metafora-láng.

Őrizni mindent, ami kiszáradt,
ami buggyanó forrásként áradt –
Most fénylő Grálként uralja

Mint kariatidák

E R D Ő

Kertünk alatt folyt a Rába. Kavicsos part.
Telkünk másik végén kis erdő.
Olyan volt ott a táj, mint egy arc.
Attól függően mentem a folyóhoz reggel,
hogy milyen hangulatom volt.
Ha depresszió gyötört, a lombok vonzottak.
Úgy álltak ott a fák, mint kariatidák.
A bükk egy szolid hercegnő volt.
Akire rárontottak a grófok.
A fenyő szigorú tanárnő. Akár egy kígyómarás.
A gesztenye háziasszonyként forgolódott,
mégse mosolygott.
Én gyűjtöttem össze arcáról egy kosárba
a könnyeket.
Ha fölvidultam, szaladtam a vízhez.
Meggzűntek kavarogni fejemben a gondok.
A folyó csupa ünnep volt, fény és ragyogás.

S egy festményt láttam később,
ahol a fák karjaikkal emelik magasba a folyót.
Egymásba nőttek.